

علم

مفهوم جدید حیات فصلی برای دلبری

۲۲

پزشکی

۶/۵میلیون نفر مبتلا به آسم در ایران نگاهی به شیوع سرطان پستان

۲۳

خانه

معجزه صدا همه چیز در مورد چاقی

گفتارها

به مناسبت ۲۹آوریل

بیانیه انجمن حمایت از قربانیان سلاح‌های شیمیایی

Day of Remembrance for all victims of chemical warfare
براساس مصوبه دهمین اجلاس کشورهای عضو سازمان منع سلاح‌های شیمیایی (OPCW) که در نوامبر ۲۰۰۵ در لاهه برگزار شد از این پس روز ۲۹ آوریل – ۹ اردیبهشت (سالروز لازم‌الاجرا شدن کنوانسیون سلاح‌های شیمیایی) به‌عنوان «روز جهانی بزرگداشت قربانیان جنگ شیمیایی» نامگذاری شده و گرامی داشته می‌شود.
پیش از این هیچ روزی در جهان به نام قربانیان سلاح‌های شیمیایی منظور نبوده و با وجود ده‌ها هزار مصدوم شیمیایی در ایران موضوع حتی در سطح ملی نیز مطرح نبوده تا سال ۱۳۸۲ که روز هشتم تیر ماه به‌عنوان روز ملی مبارزه با سلاح‌های شیمیایی و میکروبی اعلام گردید اما طرح این موضوع در سطح جهانی به راحتی امکان‌پذیر نبود و همواره مشمول سانسور خبری غرب می‌شد.
امسال این روز را در حالی گرامی می‌داریم که هنوز ده‌ها هزار نفر از قربانیان جنایات صدام در ایران و عراق از عوارض و صدمات مزمن ناشی از به‌کارگیری سلاح‌های ممنوعه شیمیایی و سمی رنج می‌برند.
رژیم جنایتکار صدام برخلاف معاهدات بین‌المللی به‌ویژه پروتکل ۱۹۲۵ ژنو، در طول ۸ سال جنگ تحمیلی نزدیک به سه هزار تن مواد شیمیایی مهلک و سمی را بر علیه رزمندگان دفاع ایران و حتی شهروندان کرد عراقی به کار گرفت. سکوت مجامع بین‌المللی به‌خصوص شورای امنیت سازمان ملل متحد در قبال این جنایات جنگی به‌ویژه پس از فاجعه هولناک بمباران شیمیایی شهرستان سرشد در تیرماه ۱۳۶۶ باعث شد تا رژیم عراق با احساس مصونیت تا پایان جنگ به این جنایات ادامه بدهد. با گذشت دو دهه از این جنایات هنوز پیامدهای انسانی و زیست‌محیطی کاربرد این سلاح‌های سمی تهدیدی جدی برای سلامت قربانیان و محیط‌زیست منطقه به‌شمار می‌رود.
انجمن حمایت از قربانیان سلاح‌های شیمیایی ضمن گرامیداشت یاد قربانیان جنگ شیمیایی و تمامی رزمندگان و مردم غیرنظامی که در اثر حملات شیمیایی به شهادت رسیده یا سلامت خود را از دست دادند، با شعار «جهانی عاری از سلاح‌های کشتار جمعی» تمامی دولت‌ها را به پایبندی به معاهدات بین‌المللی به‌ویژه کنوانسیون منع سلاح‌های شیمیایی فری خواند و از دولت عدالت محور جمهوری اسلامی ایران خواستار رسیدگی جدی و ویژه به وضعیت سلامت جانبازان و مصدومین شیمیایی در کشور می‌باشد.

■ آشنایی با انجمن حمایت از قربانیان سلاح‌های شیمیایی (SCWVS)

انجمن حمایت از قربانیان سلاح‌های شیمیایی (SCWVS) در وزارت کشور براساس قانون ثبت انجمن‌های غیردولتی به (NGO) یک سازمان غیر دولتی SCWVS ثبت رسیده و عمده‌ترین اهداف این انجمن فراهم آوردن حمایت‌های پزشکی، اجتماعی، حقوقی و فرهنگی برای ده‌ها هزار نفر از جانبازان شیمیایی (شامل هزاران نفر مصدوم غیرنظامی) است که از اثرات سلاح‌های شیمیایی در طول هشت سال جنگ عراق– ایران در رنج هستند. همچنین تلاش در جهت بالابردن کیفیت زندگی و سلامت قربانیان سلاح‌های شیمیایی و افراد خانواده آنها از جمله اهداف تأسیس این انجمن است.

اهداف: اطلاع‌رسانی در سطح داخلی و جهانی در زمینه کاربرد سلاح‌های شیمیایی و پیامدهای آن. سعی در ایجاد شبکه علمی و تخصصی برای استفاده از تجارب دانشمندان و کارشناسان ایران و سایر کشورها جهت فراهم نمودن مراقبت‌های بهداشتی مستی‌تر از قربانیان سلاح‌های شیمیایی، همچنین یافتن روش‌های نوین پیگیری مشکلات بهداشتی و درمانی قربانیان به‌خصوص مردم غیرنظامی. ارائه اطلاعات ضروری و توصیه‌های بهداشتی به قربانیان سلاح‌های شیمیایی و افراد خانواده ایشان. همکاری با سایر مراکز تحقیقاتی و دانشگاهی داخلی و خارج در رابطه با تحقیقات در زمینه پزشکی، اجتماعی و با سایر اثرات عوامل شیمیایی. انجمن فعالیت‌های صلح‌طلبانه با شعار «جهانی عاری از سلاح‌های شیمیایی و آگاه‌سازی افکار عمومی نسبت به خطر سلاح‌های شیمیایی برای بشریت و محیط‌زیست توسعه ارتباطات جهانی با کشورهای که به نحوی تحت تأثیر جنگ و سلاح‌های کشتار جمعی قرار داشته‌اند. ایجاد و توسعه ارتباط با مجامع بین‌المللی مانند سازمان ملل، سازمان منع سلاح‌های شیمیایی (OPCW) و سایر برنده های غیرودولتی (NGO) که حمایت‌کننده قربانیان جنگ بوده و زمینه‌ای برای استفاده از سلاح‌های کشتار جمعی (WMD) و تقویت معاهدات منع کاربرد سلاح‌های شیمیایی فعالیت می‌کنند. ایجاد هماهنگی بین نهادهای و سازمان‌های مسئول پیگیری موضوع رسیدگی حقوقی به دعای جانبازان شیمیایی علیه استفاده کنندگان از سلاح‌های شیمیایی و تجهیزکنندگان دولت عراق در جهت به‌کارگیری از این سلاح‌های ممنوعه تا حصول نتیجه علمی در این زمینه.

برخی از فعالیت‌های انجمن:
برپایی کنگره سالیانه بررسی پیامدهای کاربرد سلاح‌های شیمیایی، برپایی نمایشگاه‌های عکس، نقاشی و اسناد در داخل و خارج از کشور به‌منظور اطلاع‌رسانی در زمینه فاجعه کاربرد سلاح‌های شیمیایی علیه ایران. اعزام جانبازان شیمیایی و کارشناسان مربوطه جهت حضور در کنفرانس‌ها و مجامع بین‌المللی از جمله اجلاس سالیانه سازمان منع سلاح‌های شیمیایی در لاهه.
ملاقات‌های متقابل با قربانیان بمباران اتمی در هیرودیشیا و Nagano و ژاپنی و تبادلات فرهنگی در قالب نمایشگاه‌های نقاشی کودکان و گروهی.
انجام فعالیت‌گسترده حقوقی در زمینه موضوع محکومیت عوامل و جانیان حملات شیمیایی در سطح محاکم قضایی داخلی و خارجی. همکاری نزدیک با مراکز علمی و پژوهشی در اجرای طرح‌های تحقیقاتی به‌منظور یافتن راهکارهای تشخیصی، پیشگیری و درمان عوارض ناشی از سلاح‌های شیمیایی.

در دهمین اجلاس کشورهای عضو کنوانسیون سلاح‌های شیمیایی که در نوامبر ۲۰۰۵ آذر ۸۴ – در مقر سازمان منع سلاح‌های شیمیایی (OPCW) در شهر لاهه هلند برگزار شد، کشورهای عضو به اتفاق آرا روز ۲۹ آوریل (۹ اردیبهشت) را به نام «روز جهانی بزرگداشت قربانیان جنگ شیمیایی» نامگذاری کردند تا از این پس در این روز یاد تمامی قربانیان سلاح‌های شیمیایی در جهان گرامی داشته شود.

■ چرا ۲۹آوریل

کنوانسیون منع توسعه، تولید، انباشت و کاربرد سلاح‌های شیمیایی و انهدام آنها که به طور اختصار به کنوانسیون سلاح‌های شیمیایی (CWC) معروف است پس از سال‌ها مذاکرات حقوقی و دیپلماتیک، بالاخره در سال ۱۹۹۳ در پاریس به امضای نمایندگان کشورهای مختلف دنیا رسید و در ۲۹ آوریل ۱۹۹۷ لازم‌الاجرا شد.

از همین رو سالگرد لازم‌الاجرا شدن این معاهده مهم بین‌المللی به نام روز جهانی گرامیداشت قربانیان جنگ شیمیایی نام گرفته.

■ تاریخچه خلع سلاح شیمیایی

اولین قرارداد بین‌المللی برای محدود‌سازی استفاده از سلاح‌های شیمیایی به سال ۱۶۷۵ برمی‌گردد، هنگامی که فرانسه و آلمان با امضای موافقتنامه‌ای در استراسبورگ در مورد ممنوعیت کاربرد گلوله‌های سمی به توافق رسیدند.

■ دیوست سال بعد در ۱۸۷۴ «کنوانسیون بروکسل در مورد حقوق و قوانین جنگ» کاربرد سموم یا سلاح‌های سمی و نیز سلاح‌ها، پرتابه‌ها و موادی که باعث مصدومیت و رنج غیرمعمول می‌شود را ممنوع اعلام کرد.

■ پیش از پایان قرن نوزدهم و در سال ۱۸۹۹ کنفرانس بین‌المللی صلح در لاهه برپا شد و منجر به امضای موافقتنامه‌ای در ممنوعیت استفاده از پرتابه‌های جنگی محتوی گازهای سمی شد.

■ با وجود سه توافقنامه بین‌المللی فوق‌الذکر، در طول جنگ جهانی اول (۱۹۱۸–۱۹۱۴) جهان شاهد هولناک‌ترین کشتارهای ناشی از کاربرد سلاح‌های شیمیایی بود. تلفات بی‌شمار و حملات وسیع شیمیایی با به‌کارگیری شیوه‌های نوین کاربرد گازها و مواد سمی مهلک و ناتوان‌کننده در این جنگ باعث بروز نگرانی‌های عمیقی در سطح جهان شد و متعاقباً منجر به انعقاد یکی از معروف‌ترین معاهدات بین‌المللی کاربردسلاح‌های شیمیایی یعنی «پروتکل ۱۹۲۵ ژنو» شد که در آن کاربرد گازهای خفه‌کننده، سمی یا سایر گازها و نیز شیوه‌های جنگ میکروبی منع شده است. اکثر کشورهای جهان از جمله ایران و عراق این پروتکل را امضا کردند. با وجود امضای این پروتکل توسط بسیاری از کشورهای جهان، این معاهده دارای نقصان بسیار بزرگی بود و این‌یکه تنها ناظر به ممنوعیت «کاربرد» سلاح‌های شیمیایی با میکروبی بود و «توسعه»، «تولید» و «انباشت» این سلاح‌ها را منع نمی‌کرد به علاوه بسیاری از کشورهای جهان این پروتکل را با این تبصره امضا کردند که حق کاربرد سلاح‌های شیمیایی را علیه کشورهای غیرضرب پروتکل و نیز مقابله‌به‌مثل در صورت حمله شیمیایی به کشورشان را برای آنان مجاز می‌دانست.

■ در سال ۱۹۷۱ و در راستای بر طرف کردن نواقص پروتکل ۱۹۲۵ ژنو، کمیته خلع سلاح سازمان ملل (که بعدها به کنفرانس خلع سلاح تبدیل شد) متن نهایی کنوانسیون منع توسعه، تولید و انباشت و کاربرد سلاح‌های بیولوژیک (میکروبی) که به کنوانسیون سلاح‌های بیولوژیک (BWC) معروف است را آماده کرد که به صراحت کشورهای عضو را متعهد می‌سازد مذاکرات خود را تا حصول یک معاهده بین‌المللی برای منع سلاح‌های شیمیایی دنبال کنند و لذا از همان زمان مذاکرات مربوط به تهیه متن کنوانسیون سلاح‌های شیمیایی به صورت جدی آغاز شد.

■ به دنبال نزدیک به ۲۰ سال مذاکرات فشرده در «کنفرانس خلع سلاح»، سرانجام متن نهایی کنوانسیون سلاح‌های شیمیایی نیز در سال ۱۹۹۲ آماده و مورد توافق اعضا واقع شد. این کنوانسیون در ۱۳ ژانویه ۱۹۹۳ طی مراسمی در پاریس به امضای ۱۳۰ کشور جهان رسید و متعاقباً به امضای دبیرکل سازمان ملل نیز رسید.

کشورهای امضاکننده این کنوانسیون می‌بایستی آن را در

مجالس خود نیز به تصویب برسانند و براساس مفاد کنوانسیون،

۱۸۰ روز پس از به تصویب رسیدن کنوانسیون توسط شصت و پنجمین کشور عضو، این کنوانسیون لازم‌الاجرا خواهد شد، بدین ترتیب در روز ۲۹ آوریل ۱۹۹۷ کنوانسیون سلاح‌های شیمیایی رسماً لازم‌الاجرا شد.

■ سازمان منع سلاح‌های شیمیایی (OPCW)

از زمان امضا شدن کنوانسیون سلاح‌های شیمیایی تا لازم‌الاجرا شدن آن (۱۹۹۷–۱۹۹۳) مسئولیت فراهم کردن ساز و کارهای اجرایی شدن کنوانسیون و چگونگی آن به عهده کمیسیون مقدماتی بود که در لاهه استقرار داشت، با لازم‌الاجرا شدن کنوانسیون در سال ۱۹۹۷ مسئولیت اجرای مفاد کنوانسیون از جمله برنامه‌های راستی آزمایی و بازرسی‌ها و آموزش بازرسان و سایر امور اجرایی کنوانسیون به عهده سازمانی تحت عنوان «سازمان منع سلاح‌های شیمیایی» (OPCW) گذاشته شد که مقر آن در شهر لاهه هلند بوده و محل دائمی اجلاس‌های سالیانه و سایر اجتماعات رسمی کشورهای عضو کنوانسیون است.

■ تاریخچه کاربرد سلاح‌های شیمیایی

هر چند که مواد سمی و کشنده حتی در جنگ‌های باستان برای از پا در آوردن دشمن مورد استفاده قرار می‌گرفت اما کاربرد وسیع سلاح‌های شیمیایی به شکل مدرن آن در جنگ اول جهانی رخ داد. در روز ۲۲ آوریل ۱۹۱۵ (که به عنوان روز تولد جنگ شیمیایی نام گرفت) در شهر اِیر بلژیک، ارتش آلمان با استفاده از کبوسول‌های محتوی گاز خفه‌کننده کلر هزاران نفر از سربازان متفقین در جبهه مخالف را با یاز درآورد و از آن پس طرفین درگیر به صورت مکرر و در مقیاس موبد بمباران و موشک‌باران قرار می‌دهد

بلکه با رافتر نهاده و برخی از این مراکز را هدف بمباران شیمیایی

در طول همین جنگ بود که برای اولین بار عامل شیمیایی

ناتوان‌کننده خردل (سولفور موستارد) که به عنوان عامل تاول‌زا

نیز شناخته می‌شود توسط ارتش آلمان مورد استفاده واقع شد

(۱۹۱۷ ـ جبهه ایر در بلژیک) (تلفات هولناک سلاح‌های

شیمیایی در جنگ اول جهانی، فوق تصور بود: یک میلیون

مصدوم و بیش از نود هزار کشته و حاصل به کارگیری حدود

۱۲۴ هزار تن انواع سلاح‌های مهلک و ناتوان‌کننده شیمیایی

بود. هر چند با امضای پروتکل ۱۹۲۵ ژنو، کاربرد این سلاح‌ها

بعد از جنگ جهانی ممنوع اعلام شد اما در فاصله بین دو جنگ

جهانی بسیاری از کشورهای دنیا به توسعه، تولید و انباشت

سلاح‌های شیمیایی ادامه دادند. هر چند در طول سال‌های بین

دو جنگ و پس از جنگ دوم جهانی در برخی نقاط دنیا به صورت

محدود از سلاح‌های شیمیایی استفاده شد اما عملاً تا پیش از

تجاوز عراق به ایران از این سلاح‌ها به صورت وسیع در هیچ جنگی

استفاده نشد.

■ جنگ شیمیایی عراق علیه ایران

تهاجم گسترده ارتش عراق به جمهوری اسلامی ایران در ۳۱

شهریور ماه ۱۳۵۹ منجر به اشغال بخش‌های وسیعی از خاک

ایران توسط ارتش عراق در طول ماه‌های اولیه جنگ شد که ناشی

از عدم آمادگی نیروهای مسلح جمهوری اسلامی ایران برای

رویارویی با تهاجم وسیع عراق به ویژه در شرایط ویژه پس از وقوع

انقلاب اسلامی در ایران بود. با تغییر موازنه نظامی جنگ به سود

ایران، ارتش عراق که خود را در آستانه

سقوط می‌دید اقدام به ارتکاب یکی

از پلیدترین جنایات جنگ تاریخ

معاصر کرد و برای اولین بار پس از

جنگ اول جهانی به کاربرد وسیع

سلاح‌های شیمیایی علیه رزمندگان

و مردم بی‌دفاع ایران مبادرت کرد. هر

چند در طول سال‌های ۱۳۶۱ و

۱۳۶۲ ارتش عراق در جبهه‌های

غرب و میانی به صورت محدود از

سلاح‌های شیمیایی استفاده کرد اما

وسیع‌ترین حملات شیمیایی در طول

عملیات خیبر (اسفند ۶۲جریز

مجنون)، عملیات بدر (اسفند ۶۳

جزایر مجنون)، عملیات والفجر ۸

(بهمن ۱۳۶۴ تا فروردین ۱۳۶۵

فارس)، کر بلا ی ۴ و ۵ و ۸ دی‌ماه

۱۳۶۵ در بهمن‌ماه ۶۴ تا فروردین ۶۵

بصره، شلمچه)، والفجر ۱۰ (اسفند ۶۶ و فرودین ۱۳۶۷

کردستان عراق ـ حلبچه) و تک‌های متعدد ارتش عراق از فروردین

۶۷ تا پایان جنگ (مرداد ۶۷) در جبهه‌های مختلف اتفاق افتاد.

■ بمباران شیمیایی مناطق مسکونی

برای اولین بار در طول تاریخ، رژیم عراق از سلاح‌های

شیمیایی علیه مردم غیرنظامی و در مناطق مسکونی ایران و کردستان

عراق استفاده کرد که منجر به شهید و مصدوم شدن هزاران نفر از

مردم بی‌دفاع که فاقد هرگونه امکانات حفاظتی بودند شد، اوج

این جنایات، بمباران شیمیایی شهر سرشد در استان آذربایجان

غربی بود که در هفتم تیرماه ۱۳۶۶ منجر به شهید و مصدوم شدن

بیش از ۴۵۰۰ نفر از مردم این شهر شد. علاوه بر این شهر

روستاهای اطراف بانه (فرودین ۶۶)، شهر حلبچه (اسفند ۶۶)،

روستاهای اطراف مریوان (اسفند ۶۶ و فرودین ۶۷)، شهر نودشه

(فرودین ۶۷)، روستاهای اطراف سرپل ذهاب (مرداد ۶۷) و

شهر اشونیه (مرداد ۶۷) نیز هدف حملات شیمیایی عراق واقع

شدند. در این حملات به‌طوری سابقه‌ای از انواع عوامل شیمیایی

جنگی علیه مردم روستاها و شهرهای مرزی استفاده می‌شد. تنها

در یکی از این حملات که در ۶۶/ ۱۲/ ۲۸ در منطقه مریوان رخ

داد روستاهای منطقه قلعه‌چی تاذلی با بیش از ۳۰۰ بمب

شیمیایی مورد هدف قرار گرفت و روستاهای کوچک قلعه‌چی

بیش از ۱۱ بمب شیمیایی اصابت کرد.^۲ حتی بیمارستان‌ها و

مراکز درمانی نیز از حملات شیمیایی رژیم عراق مصون نماندند،

مرازی که در کلیه جنگ‌ها و براساس اصول اولیه انسانی و قوانین

بین‌المللی بایستی از حملات نظامی مصون باشند. رژیم عراق

نه تنها این مراکز را بارها مورد بمباران و موشک‌باران قرار می‌دهد

بلکه با رافتر نهاده و برخی از این مراکز را هدف بمباران شیمیایی

قرن شیمیایی

شهریار خاطری*

قرار داد که منجر به شهادت و مصدومیت تعداد زیادی از بیماران

و مجروحین تحت درمان و نیز پزشکان و پرستاران و پرسنل این

مراکز شد. دو نمونه از بارزترین این جنایات عبارتند از :

۱ ـ بمباران شیمیایی بیمارستان صحرایی حضرت فاطمه(س) در

آبادان (ششم و هشتم اسفند ۱۳۶۴). ۲ ـ بمباران شیمیایی

بیمارستان صحرایی ۵۲۸ سומר (دهم دی‌ماه ۱۳۶۵)،

آمرهای پزشکی برگزیده خود دکتر دومینگوئز را مجدداً به ایران

شده بود که در روزهای بعد به تدریج افزایش یافت. طرف تن از

پزشکان متخصص و اساتید جراحی نیز در این حمله ناجوانمردانه

به شهادت رسیدند.

■ واکنش سازمان ملل و شورای امنیت به حملات

به دنبال شدت یافتن کاربرد سلاح‌های شیمیایی توسط رژیم

عراق و به درخواست رسمی جمهوری اسلامی ایران اولین گروه

حقیقت‌یاب سازمان ملل متحد مشكل از چهار کارشناس برجسته

سلاح‌های شیمیایی از کشورهای سوئد، استرالیا، اسپانیا و

سوئیس در اسفندماه ۱۳۶۲ (مارس ۱۹۸۴) به دستور دبیرکل

سازمان ملل به ایران اعزام شدند. این هیات در مدت اقامت خود

در ایران ضمن معاینه مصدومین، نمونه‌برداری از مناطق آلوده و

مشاهده بمب‌های شیمیایی منجر نشده گزارش رسمی خود را

اعلام و این گزارش در روز ۲۶ مارس ۱۹۸۴ تسلیم شورای امنیت

شد. در این گزارش به صراحت کاربرد گاز خردل و عامل اعصاب

(تایون) علیه رزمندگان ایرانی مورد

تائید قرار گرفت. متعاقباً شورای

امنیت در تاریخ ۳۰ مارس ۱۹۸۴

با صدور بیانیه‌ای بدون ذکر نام

عراق به عنوان به کاربرنده سلاح

شیمیایی، طرفین جنگ را به

پایبندی به پروتکل ۱۹۲۵ ژنو

دعوت نمود. بدیهی است صدور

بیانیه (که برخلاف قطعنامه، الزام‌آور نبوده و فاقد ضمانت

اجرائی است) آن‌هم بدون ذکر نام

کشور خاطی و با محافظه‌کاری

فراوان، هیچ تأثیری بر ادامه روند

جنایات جنگی عراق نداشته

و در ماه‌های بعد به ویژه در اسفند

۶۳ (در عملیات بدر- جزایر

مجنون) و نیز در عملیات والفجر

۸ در بهمن‌ماه ۶۴ تا فرودین ۶۵

ارتش عراق در مقیاس وسیع‌تری از انواع سلاح‌های شیمیایی

استفاده نمود.

به درخواست رسمی جمهوری اسلامی ایران، دبیرکل

سازمان ملل آقای مانوئل دومینگوئز (یکی از چهار کارشناس

قبلی) را مامور معاینه مصدومین شیمیایی ایران که در

بیمارستان‌های اروپایی بستری بودند نمود. بدین ترتیب دومین

گزارش کارشناسی که در آن کاربرد سلاح شیمیایی علیه ایران

تائید شده بود در آوریل ۱۹۸۵ توسط دبیرکل سازمان ملل به

شورای امنیت تسلیم شد. سومین گروه کارشناسی سازمان

ملل به دنبال حملات وسری دومین گزارش مفصلی مبنی بر کاربرد گاز

(عملیات والفجر ۸) در مارس ۱۹۸۶ ـ اسفند ۱۳۶۴ ـ به ایران

اعزام شد. این هیات ضمن مصاحبه با تعداد زیادی از

مصدومین شیمیایی در بیمارستان‌های اهواز و تهران ازجمله

تعدادی از اسرای عراقی که به کاربرد سلاح شیمیایی توسط

عراق صریحاً اعتراف کردند گزارش مفصلی مبنی بر کاربرد گاز

خردل و اعصاب علیه رزمندگان ایران را به دبیرکل ارائه نمودند

که در ۱۶ مارس ۱۹۸۶ به شورای امنیت تسلیم گردید. با

انتشار این گزارش و نیز انعکاس وسیع تصاویر مربوط به

مصدومین شیمیایی ایران که برای معالجه به بیمارستان‌های

اروپایی ازجمله در انگلیس، بلژیک، آلمان، هلند، سوئد و

اسپانیا بستری بودند و تحت تأثیر افکار عمومی جهان، شورای

امنیت در بیانیه ۲۱ مارس ۱۹۸۶ به ناچار و برای اولین بار از

عراق به عنوان به کار برنده سلاح شیمیایی علیه ایران نام برد اما

همچنان از صدور قطعنامه و اقدام عملی علیه این جنایت

جنگی امتناع ورزید. چهارمین گروه کارشناسی سازمان ملل در

اردیبهشت ۱۳۶۶ به ایران سفر کرد و ضمن تائید بر کاربرد سلاح

فارس – ۱۴/ ۱/ ۱۳۸۴: خبرنگار روزنامه اماراتی

الخلیج با اشاره به وجود تاریخ تمدن چند هزارساله ایران

و اعتقادات دینی ایرانیان خاطرنشان کرد